

Det var en gång en groda som ville bli prins. Det är klart att det fanns en massa andra saker som grodan kunde bli som hästförare, fångvaktare, astronaut eller bilkonstruktör, men det bästa man kunde bli, och det visste alla inklusive grodan, det var att bli prins. Alla grodor kan bli prinsar men bara en, två eller tre åt gången och trots de dåliga oddsen var det inpräntat i honom att man aldrig skulle ge upp, trots till synes oövervinnerliga hinder. För att lyckas var man tvungen att träna sin grodkropp och sitt lilla grodsinne och lära sig allehanda färdigheter för att senare lyckas ta examen i prinseskolan. Kom man så långt var man välkommen in i de rätta kretsarna och där fanns det rätta folket med de rätta attityderna. En gång om året blev denna exklusiva grupp inbjuden till slottet där de fick träffa kungafamiljen. Om det nu var så att tiden stod rätt, att det fanns en prinsessa som önskade sig ett gemål så kunde grodan bli den valda kavaljeren och genom giftermål bli en Prins.

Det som var viktigast var hållningen. Detta var på vilket allt byggdes. Eftersom grodor, tyvärr av sin natur, hade en fysik som gjorde att de alltid var framåtlutade så krävdes år och åter år av träning för att balansera sin kropp på endast sina bakben. Grodan minns så väl då han för en kort, men ack så välsmakande sekund såg världen från ett tidigare onåbart perspektiv. Han såg stenar och grässtrån från ovasidan, han kunde kravla sig upp för kullar och gropar mycket lättare och hoppa rakt upp luften istället för bara framåt. Trots att han hade mycket att lära om konsten i att gå upprätt så flyttade grodan till stan redan dagen efter. Jag minns när jag frågade grodan ifall det inte var blåögt men grodan svarade, stolt och med drömsk blick, att ifall han visste hur svårt det skulle bli så skulle han kanske inte ha gjort det. Och kanske var det just det, grodans hopp om att nå sin dröm som gjorde att han kastade sig ut i det okända, för att bli prins. Så det blev så, att dagen efter sin uppräta upptäckt, flyttade grodan till stan för att bli prins.

Redan första dagen anmälde grodan sig till spatseringskurs. Alla sina besparingar fick han använda men det var det värt. Femtio små grodor var det i klassen som varje tisdag och torsdag sträckte senor och tänjde muskler medan magistern strängt höll dem under uppsikt. Gjorde de fel fick de ett slag över ryggen av magisterns rappt utflygande tunga och han drog sig inte för att inför alla kväka ur sig hur dåligt de förde sig, hur slemmiga de var och att det aldrig skulle bli något av någon av dem. Många var det som föredrog tungan framför magisterns smäden som brände i deras små huvud långt efter att lektionen slutat. Även om grodan aldrig själv skulle erkänna det så vet jag att det var många nätter som han grät sig själv tills sömns med ömma lemmar och sargad stolthet. Det var även svårt att få kamrater bland de andra grodorna som alla såg honom som en konkurrent. I början försökte grodan vara vänlig mot alla och då magistern slog en annan så hårt att denne började gråta, inför alla, så försökte grodan trösta honom. Otacksamt fräste den andre tillbaka och motade bort grodan så att alla i rummet började kväka ljudligt. Sedan den dagen försökte grodan inte hjälpa någon mer. Han skulle bli en groda som ingen ville bråka med, inte lyckades trampa på, inte kunde smäda.

Varje söndag tränade grodan och hans kurskamrater genom att spatsera fem varv runt stadens torg och därefter sätta sig på ett café för en kopp kaffe. Det låter kanske lite lustigt, att grodor kan spatsera, men efter år av träning kunde de det och därtill mycket väl. Grodan blev för övrigt mycket upprörd då jag vid ett samtal med honom kallade det för att promenera. Röd i ansiktet tuggade han fradga då han upprört förklarade att det var mycket, mycket viktigt, att det kallades för att spatsera. Självklart ursäktade jag mig och det är endast i avskräckande och upplysande syfte som jag för er nämner mitt misstag.

Så efter flera års tränande var det äntligen dags för grodans examineringsprov. Jag ska nu i detalj beskriva de eldprov som fick bestämma riktningen i hans framtida liv. Det var en solig söndag i maj, lite molnigt med endast en fläktande svalkande havsbris från öster. Det skedde offentligt just eftersom ett liv som prins, även fast man inte just då var en prins, mättes efter folkets tycke. Bestod man så visste man själv, och framför allt folket, att man hade de kvalitéer för att bli en som kunde representera folket och folkets önskvärda dygder. Provet bestod av tre delar och den första var spatsering. De skulle ta sig runt i parken från punkt A till punkt B på en redan förutbestämd bana. Varje deltagare startade med 30 sekunders intervall vilket gjorde att folket i god tid kunde värdera varje deltagares prestation. Om någon ville bedöma en deltagare noggrannare så var det möjligt eftersom sträckan var slingad på så sätt att man effektivt kunde genskjuta deltagaren innan den slutfört sitt lopp. Efter deltävlingen uppmanades publiken att lämna in sina omdömen om varje deltagares hastighet, hållning, benföring, kapphantering, hälsningsteknik samt klädstil. Grodan startade bland de tio sista som också var de som ansågs ha bäst chans att vinna denna gren. Medan han stod och väntade på sin tur kunde han på långt håll höra de uppmuntrande applåderna då deltagarna passerade förbi de olika åskådargrupperna. Själv stod jag nervöst och försökte kravla upp på en trädstubbe för att så få bättre perspektiv. Jag visste att grodan hade laddat upp för ett specifikt nummer för den kurva där jag var placerad. Flera av de som passerade tidigare gav ett stelt och osäkert intryck. En stackare till och med snubblade då han fastnade med foten under en utstickande trädrot. När han föll pladask hörde jag ett par grodyngel som fnissade ifrån sin mammas medhavda akvarievagn. Tolv minuter senare såg jag min kamrat komma närmare och jag såg, eftersom jag kände honom väl, att han var nervös. Då han passerade den stora ansamlingen svingade han i en enda rörelse med ena handen käppen till sin andra lem och lyfte hatten för folkmassan i stilig manér. Ett sus gick genom hopen och nickade bifall utbyttes mellan åskådarna. När jag senare träffade grodan för en kort pratstund så berättade jag att han efter denna gren låg på delad tredje plats.

Nästa del var cafébesöket som i sin helhet bedömdes av tre delar: kaffedrickande, tidningsläsande samt stilla konversationsteknik. Extra viktigt var att man inte glömde starten, sin entré till caféet vilket grodan hade uppmärksammat att många missat vid tidigare examinerings. Konstruktionen av provet i form av tre delar gjorde att många inte såg helheten och grodan hade just för att inte missa detta gjort stresslugnande övningar under en längre tid. Strategin bestod av att hitta en plats på caféets uteservering. Det var ingen poäng att sitta inne bland kreti och pleti. Det svåra var tajmingen, att hitta en bra plats just i det ögonblick som man passerar. Vad grodan absolut ville undvika var att ge sken av att han är en sådan groda som kan vänta. Det ultimata var en plats mitt i havet bland caféborden så att du själv kan sitta och läsa tidningen samtidigt som alla kan se dig. När väl kaffet förs in gäller det att under alla omständigheter inte uppmärksamma servitören förrän kaffet ställs på bordet. Detta avhjälpas effektivast med att läsa den medhavda tidningen så att koncentrationen "bryts" av ljudet av porslin som stöter vid bordet och/eller doften av kaffe som når grodans näsa. Stor vikt läggs också vid hur man hälsar på sina bordsgrannar. Kort konversation accepteras av domarna men helst ska man endast nicka och utbyta leenden till de närmaste runt omkring. Sortin ska som entrén skötas stilfullt och även det bör uppmärksammas av omgivningen. Till skillnad från förra grenen så startade nu alla samtidigt. Deltagarna gavs dock olika startplatser runt om torget och alla skulle enskilt genomföra fem varv runt torget innan de satte sig på de olika caféerna. Det var ytterst viktigt att inte stressa och låta sina känslor ta överhanden då deltagarna skulle finna var sin caféplats. Då det hela pågick tillsammans med allmänheten skedde det varje år att vissa deltagare helt enkelt inte fick plats vid något bord. Givetvis trist för den enskilde men sådana var reglerna, det

gick inte att bortse från verkligheten. Grodan kände till flera deltagare som upprepade gånger hade fått en dålig start och som ständigt skyllde på andra omständigheter än dem själva. Grodan sa ofta till mig att: "Man måste gilla läget. Gör det bästa av situationen. Anpassa dig så du står i god dager", så sa han ofta. Som grodan förutsåg så var det flera deltagare som hade missat vikten av grenens start och avslut. Vidare fastnade flera med manchettknappar i andra grodors kläder, gäster snubblade på deltagares slarvigt placerade käppar och flera avsked från andra cafégäster som ignorerades av deltagares tunnelseende. Grodan hade turen, eller om det nu var skicklighet, att välja ett café där det just då han passerade förbi, uppenbarade sig en plats efter lämnade gäst. Kaffedrickande och tidningsläsande gick som på räls och han lärde sig till och med något från tidningen, något som deltagarna normalt är alltför nervösa för. Det hela hade slutat perfekt ifall han inte hade råkat kväka lite för mycket än vad som sig bör. Det är nämligen så att det anses god sed att efter kaffet alltid ge ifrån sig ett litet läte men just som grodan skulle göra detta så satte sig liten fluga på hans bord. Grodan blev lite distraherad och kväkandet blev som sagt alltför ljudligt. Han lyckades dock släta över det ganska bra genom en älskvärd sorti.

Inför den tredje och avslutade delen låg nu grodan på andra plats och nu var det endast cabrioletkörningen kvar. Genom externa sponsorer fick varje groda låna en bil som den skulle köra på stadens paradgata. Examinering skedde totalt över en hel helg och denna sista dag hade samlat nästan hela stadens invånare för att åtnjuta spektaklet. En efter en körde de andra iväg och längre fram hörde han folkets jubel och godkännande. Jag såg genom min kikare hur grodan kontrollerade att bilen var i gott skick. Motorn lät fint, lacken glänste och lädersitsen doftade gott. Grodan startade näst sist och innan han körde iväg så såg jag att han pratade tyst för sig själv. Vad som var viktigt i detta moment var helt enkelt att göra ett bra intryck. Hade man förberett sig väl så skulle allt gå bra. Det som avgjorde var om ens nerver skulle stå pall. Även om det inte skedde detta år så hade det hänt flera gånger tidigare att deltagare helt tappat omdömet och ursinnigt kört rakt in i folkhopan där de dödade oskyldiga. Detta hörde dock till ovanligheterna men arrangörerna försäkrade sig numera genom att placera ut väghinder för att garantera säkerheten. Desto oftare hände det att deltagare helt enkelt kollapsade över ratten så att funktionärer fick stiga in i bilen och ta över ratten. Av helgens ursprungliga 100 startade grodor var det nu endast 25 kvar, resten hade diskvalificerats eller tagits ur tävlingen på grund av för låga poäng. Han skulle nu bara köra bilen, hälsa på den hurrande folkmassan och låta sitt vältränade leende skina tillbaka. Grodan berättade för mig efteråt att han inte hörde folket hurra. Han såg dem bara passera förbi som en kuliss medan bilen rullade genom stadens gator. När jag berättade för honom att han hade hjälpt några funktionärer med att transportera bort en annan deltagares bil, att han hade stigit ur sin egen och tryckt på den andres så skakade han på huvudet. Jag förklarade att när folket förstod att han skulle hjälpa till, att de jublade och hurrade ännu mer och att grodan hade vinkat tillbaka så tittade han bara oförstående på mig. Inget av detta mindes han. Loppet i sin helhet var och är fortfarande för honom ett suddigt intryck. Han berättade att han mindes doften av läder och att han undrade ifall det var så här en prins vaknade varje morgon, till doften av solvarmt läder från en cabriolet.